

P-498/26

13.02.2026

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 06 0 U 021365 25 U
Novi Travnik, 6.7.2026. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić, kao predsjednice vijeća, Aide Pezer-Alić i Vesne Vujice, kao članica vijeća, uz sudjelovanje Lidije Kolak, kao zapisničara, rješavajući u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Krfska 64e, Banja Luka, zastupan po Blagovčanin Srđanu, Predsjedniku Upravnog odbora, protiv tuženog Srednjobosanski kanton, Kantonalno tužilaštvo Travnik, Aleja konzula bb, 72270 Travnik, radi poništenja rješenja broj broj: A-13/25-115-1 od 19.9.2025. godine, u upravnoj stvari slobode pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 6.7.2026. godine donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, rješenja tuženog broj: A-13/25-115-1 od 19.9.2025. godine i broj: A-13/25-115 od 18.8.2025.godine poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak i odluku.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, se odbacuje kao preuranjen.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog odbijena je žalba tužitelja protiv odluke Kantonalnog tužilaštva Srednjobosanskog kantona br. A-3/2473-1 od 14.08.2024. godine kao neosnovana.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je pokrenuo upravni spor. U tužbi navodi tok postupka i ističe da je Rješenje nezakonito jer je isto donio Glavni tužilac koji nije funkcionalno nadležan da sprovodi upotpunjavanje postupka, da Rješenje nije u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, da nisu razmotrene sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva, da je prekršen član 14. stav 3. Zakona jer je kao zakonski osnov za status izuzeća informacije naveden član 231. stav 4. Zakona o krivičnom postupku FBiH umjesto da je naveden član Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, te da test javnog interesa nije sproveden u skladu sa članom 9. Zakona. Prvostepeni organ postupajući po zahtjevu za pristup informacijama nije ispoštovao pravila posebnog upravnog postupka koja su propisana odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, na šta je tužilac ukazivao u prigovoru i u žalbi, međutim drugostepeni organ uopće nije utvrdio procesne nedostatke prvostepenog rješenja. Tuženi nije utvrdio da je prvostepeni organ prekršio član 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i član 207. stav 2. Zakona o upravnom postupku FBiH, jer u obrazloženju prvostepenog rješenja nisu sadržani izvedeni dokazi i utvrđeno činjenično stanje, razlozi koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razlozi zbog kojih

nije uvažan neki od zahtjeva stranaka, razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Iz navedenog je jasno da prvostepeni organ nije utvrdio pravo stanje stvari, te nije utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, dok je drugostepeni organ propustio da preispita žalbene navode i da adekvatno obrazloženje. Prvostepeni i drugostepeni organ uopće nisu sproveli postupak u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, iako je ovaj zakon *lex specialis* i jedini mjerodavan da se primjeni na poseban upravni postupak-postupak iniciran podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama. U članu 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama normirano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom. Tužilac skreće posebnu pažnju na okolnost da je prvostepeno Rješenje (od 14.08.2024.) nezakonito jer je isto donio Glavni tužilac koji nije funkcionalno nadležan da sprovodi upotpunjavanje postupka. Tužilac je na ovu okolnost skrenuo pažnju i u žalbi, međutim žalbeni navod nije razmatran. Zakon o upravnom postupku FBiH upotpunjavanje postupka kvalificira kao rad koji obavlja prvostepeni organ po izjavljenoj žalbi, a ne organ drugog stepena. U konkretnom slučaju, povrijeđene su ne samo odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH (član 19) nego i odredbe Zakona o upravnom postupku FBiH. Ovaj Zakon koji se supsidijarno primjenjuje na konkretni slučaj u članu 42. stav 4. propisuje da će se izuzeti od rada u predmetu službena osoba koja je ovlaštena da rješava ili da obavlja pojedine radnje u postupku ako je u prvostepenom postupku učestvovala u vođenju postupka ili u donošenju rješenja. Iz navedenog se zaključuje da jedna službena osoba ne može da vodi i prvostepeni i drugostepeni postupak, a što iz pobijanog Rješenja proizlazi. Da bi postupanje ovlaštenog službenog lica u postupku rješavanja upravnih stvari bilo pravilno i zakonito, službeno lice mora biti objektivno i nepristrano, a što se ne može očekivati ako jedna osoba odlučuje i po zahtjevu i po prigovoru. U konkretnom slučaju prekršeno je načelo samostalnosti u rješavanju. U vezi konstatacije iz pobijanog Rješenja da su „Zakon o krivičnom postupku FBiH i Krivični zakon FBiH koji *lex specialis* u odnosu Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH” tužilac ističe da je ista netočna, te daje nemoguće da propis kojim se regulira krivični postupak bude „*lex specialis*” propisu kojim se regulira poseban upravni postupak. Tužilac u tom kontekstu podsjeća na član 25. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH kojim je propisano da se na pitanja postupka koja nisu uređena ovim zakonom primjenjuje Zakon o upravnom postupku (*lex generalis*). Zakonom o krivičnom postupku FBiH na koji se organ poziva u pobijanom Rješenju utvrđuju se pravila krivičnog postupka po kojima su dužni postupati općinski sudovi, kantonalni sudovi i Vrhovni sud Federacije BiH, tužitelj i drugi učesnici u krivičnom postupku, kada postupaju u krivičnim stvarima. Ovaj Zakon u članu 231. stav 4. propisuje da će o neprovođenju istrage, kao i o razlozima za to tužitelj obavijestiti oštećenog i podnosioca prijave u roku od tri dana, što je nesporno i što predstavlja pravilo krivičnog postupka. Međutim, Zakonom o krivičnom postupku ne regulira se postupak pristupa informacijama, a osim toga, ni ovim Zakonom, kao ni Zakonom o slobodi pristupa informacijama nije propisano da je zabranjeno dostaviti naredbu o neprovođenju istrage nekome tko podnese zahtjev za pristup informacijama samo zbog toga što nije oštećeni ili podnosilac prijave u krivičnom postupku. Tuženi se u pobijanom Rješenju pozvao na član 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te traženu informaciju proglasio

izuzetkom, uzevši u obzir da je protiv naredbe o neprovođenju istrage uložena pritužba Kancelariji glavnog tužioca, te da je u toku postupak odlučivanja po izjavljenoj pritužbi. Međutim, tuženi nije pravilno postupio kada je informaciju proglasio izuzetkom. U smislu člana 6. stav 1. tačka 3. Zakona nadležni javni organ može utvrditi izuzetak u slučajevima kada se saopćavanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete za zaštitu postupka donošenja odluka u javnom organu, s tim da to ne obuhvata činjenične, statističke, naučne ili tehničke informacije. Tražena informacija - Naredba o neprovođenju istrage nije ništa drugo do obična činjenična informacija, radi se o dokumentu u kojem se navode činjenice vezane za odluku da se po određenoj krivičnoj prijavi neće sprovođiti istraga. Okolnost daje protiv takvog dokumenta, koji već egzistira u pravnom sistemu, podnesena pritužba, te da je u toku proces odlučivanja po pritužbi ne igra ama baš nikakvu ulogu u smislu odbijanja pristupa toj informaciji. Drugačije bi bilo da je tužilac tražio da mu se dostavi odluka po pritužbi ili neki drugi dokument koji je u nastajanju i čiji proces izrade još uvijek nije završen. Dostavljanje Naredbe o neprovođenju istrage neće ugroziti proces odlučivanja po pritužbi na tu istu naredbu, jer kakva god bude odluka po pritužbi, činjenica je da će prvobitno donesena Naredba o neprovođenju istrage ostati činjenična informacija vezana za konkretni krivični predmet, te je čak i donošenje odluke da se pritužba usvoji ne može poništiti na način da ista bude izbrisana ili uklonjena iz predmeta. Tuženi organ nije uzeo u obzir sve činjenice i okolnosti konkretnog slučaja, a što je bio dužan u smislu člana 14. stav 1. i stav 3. Zakona. Činjenica je da je zahtjev podnesen od strane poznate nevladine organizacije za borbu protiv korupcije u okviru redovnih aktivnosti organizacije koja prati postupanje javnih organa i kojoj su dostavljene informacije da je Kantonalnom tužilaštvu u Travniku još u oktobru 2022.g. podnesena krivična prijava protiv određenih lica, te da isto nije postupalo po toj prljavi sve do intervencije Federalnog tužilaštva Federacije BiH. Tek nakon intervencije Federalnog tužilaštva, predmet je uzet u rad i donesena je naredba o neprovođenju istrage. Navedene okolnosti koje su dovele do donošenja sporne naredbe intrigiraju javnost i zahtijevaju obrazloženje od strane tužilaštva. Javnost ima pravo da bude upoznata sa načinom rada tužilaca u istragama, posebno u situacijama kada iste traju dugo i kada Federalno tužilaštvo intervenira da se postupi po prljavi, te da sazna razloge zbog kojih tužilac smatra da nema osnova za sprovođenje istrage. Javnost naravno nije ovlaštena da preispituje rad tužilaca, ali ima pravo da se upozna sa stavovima koje zauzimaju u pojedinačnim predmetima. Zbog toga je nedopustiva konstatacija iz pobijanog Rješenja da dostava naredbe o neprovođenju istrage nije u javnom interesu samo zato što je krivičnu prijavu podnijelo fizičko lice, te da se u konkretnom slučaju radi o privatnom interesu tog lica. Tuženi organ u pobijanom Rješenju uopće nije argumentirano dokazao zašto nije u javnom interesu da se ne odobri pristup Naredbi o neprovođenju istrage. To što tužilaštvo nije utvrdilo da je od strane prijavljenih lica na koja se Naredba odnosi počinjeno krivično djelo ne može se poistovjećivati sa sprovođenjem testa javnog interesa. Zakonska pretpostavka je da postoji javni interes za objavljivanjem informacija (oboriva pretpostavka). Teret dokazivanja da ne postoji javni interes za objavljivanjem informacija je na javnom organu. Pri ispitivanju javnog interesa uzima se u obzir svaka korist i šteta koje mogu proisteci iz saopćavanja informacija. U pobijanom rješenju nije vidljivo da je tuženi organ sproveo test javnog interesa, te nije navedeno koja to značajna šteta može biti prouzrokovana legitimnim

U odgovoru na tužbu se osporava osnovanost tužbe i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je zakonitost osporenog upravnog akta preispitao u granicama navoda iz tužbe u skladu sa odredbi čl. 34 st. 1. Zakona o upravnim sporovima („ Službene novine Federacije BiH”, , broj 11/05), pa je nakon ovakvog preispitivanja istog odlučio kao u izreci, pri čemu se naročito rukovodio slijedećim razlozima:

Tužba je utemeljena.

Iz stanja priloženog upravnog spisa proizlazi da je dana 16.7.2024.godine tužitelj dostavio tuženom akt naslovljen kao Informacija broj: 02.04 (6387) od 16.7.2024. godine kojim traži dostavljanje informacije da li je tuženi zaprimio prijavu protiv ako jeste da li je donošena tužilačka odluka i kopiju iste. Postupajući po tom zahtjevu prvostepeni organ je donio odluku broj: A-3/24-73 od 31.7.2024. godine kojim obavještava tužitelja da je prijava zaprimljena dana 24.6.2024.godine i donesena naredba o neprovođenju istrage jer prijavljeno djelo nije krivično djelo. Tom odlukom, pozivom na čl. 231. stav 4. Zakona o krivičnom postupku, tuženi obavještava tužitelja da mu ne može dostaviti traženu odluku. Iako navedena odluka nije donesena u formi rješenja sa pravom na žalbu/prigovor tužitelj izjavljuje prigovor o kojem odlukom broj: br. A-3/24-73-1 od 14.08. 2024. godine odlučuje glavni tužitelj na način da istu odbija i na temelju čl. 233. stav 4. Zakona o upravnom postupku FBiH ostavlja pravo na žalbu sa poukom da će o istoj odlučiti glavni tužitelj, koji je donositelj te odluke. Nakon što je žalitelj izjavio žalbu pobijanom odlukom žalba je odbijena kao neosnovana. Odlučujući po tužbi tužitelja ovaj sud je dana 14.7.2025.godine pod brojem: 06 0 U 020013 24 U donio presudu kojom se tužba uvažava, rješenje tuženog broj: A-3/24-73-1 p od 2.9.2024.godine, broj: A-3/24-73-1 od 14.8.2024.godine, kao i Informacija broj:A-3/24-73 od 31.7.2024.godine poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak i odluku. U ponovnom postupku tuženi donosi rješenje br. A-13/25-115 od 18.08.2025. godine kojim se odobrava tužielju djelomičan pristup informacijama pod kontrolom tuženog i odbija zahtjev za dostavljanje odluke-naredbe o neprovođenju istrage protiv Nakon što je tužitelj izjavio prigovor protiv ove odluke tuženi donisio rješenje broj: A-13/25-115-1 od 19.09.2025. godine kojim odbija prigovor kao neosnovan.

Suštinski, u ponovljenom postupku tuženi odbija zahtjev tužitelja za dostavljanje naredbe uz obrazloženje da u smislu čl. 3. stav 1. tačka 1. i čl. 4. Zakon o slobodi pristupa informacijama u FBiH (”Službene novine Federacije BiH”, broj 32/2001, 48/11) naredba o neprovođenju istrage ne smatra informacijom što bi u ovakvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji bila informacija da li je zaprimljena krivična prijava, protiv kojih lica i za koje djelo, o broju predmeta, poduzetim radnjama i td. koje su dostavljene tužitelju čime je postupljeno po njegovom zahtjevu. Dalje se odbija uz obrazloženje da dostavljanje tužilačke odluke - naredbe o neprovođenju istrage nije u javnom interesu jer je tužilačka odluka donesena jer je iz prijave i pratećih spisa očigledno da se ne radi o krivičnom djelu, nego da se radi o građansko-pravnom odnosu koji se rješava u nekom drugom postupku, a da je tužilačka odluka kontrolisana od organa koji su nadležni za to, zbog čega drugostepeni organ prihvata razloge prvostepenog organa da u konkretnom slučaju dostavljanje naredbe o neprovođenju istrage nije u javnom interesu, te da bi dostavljanje naredbe narušilo

ugled osoba koja nije pravosnažno osuđena, te bi postojala opasnost da se prijavljenim da status osumnjičenih. Time bi tuženi direktno povrijedilo temeljni princip pretpostavke nevinosti, a koji je propisan i odredbom člana 6. Evropske konvencije o temeljnim ljudskim pravima i slobodama, a što predstavlja jedan od temeljnih načela vladavine prava.

Po ocjeni ovog Suda, pobijana odluka je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava i povredu pravila postupka.

Članom 1. Zakona o krivičnom postupku FBiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 35/2003, 56/2003 - ispravka, 78/2004, 28/2005, 55/2006, 27/2007, 53/2007, 9/2009, 12/2010, 8/2013, 59/2014 i 74/2020-u daljem dijelu teksta: ZKP) je propisano da se tim zakonom utvrđuju pravila krivičnog postupka po kojima su dužni postupati općinski sudovi, kantonalni sudovi i Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Vrhovni sud Federacije), tužitelj i drugi učesnici u krivičnom postupku predviđeni ovim zakonom, kada postupaju u krivičnim stvarima. Među tim pravilima je i pravilo sadržano u čl. 231. stav 4. ZKP kojim se reguliše pitanje obaveze tuženog i prava prijavitelja i oštećenog da im se dostavi obavijest o razlozima neprovođenja istrage, kao učesnicima tog postupka. Dakle, prednjim članom je regulisano postupanje tuženog u situaciji donošenja naredbe o neprovođenju istrage, koju tuženi, ali i drugi organi, po odredbama zakona po kojim postupaju, redovno obavljaju jer radnje donošenja odluka i njihovog dostavljanja koje javni organi donose postupajući u granicama svojih zakonom propisanih nadležnosti predstavlja njihovo redovno postupanje.

Prednjim članom, a ni u ostalim članovima ZKP nije regulisano pitanje dostavljanja informacija i odluka koje, u okvirima tog zakona, donosi tuženi trećim licima, pa se ni pitanje osnovanosti zahtjeva trećeg pravnog lica ne može cijeliti po odredbama ZKP, uključujući i čl. 231. stav 4. ZKP, na taj način da će se na temelju člana koji propisuje obavezu dostavljanja informacije učesnicima tog postupka, kao način redovnog postupanja, odbiti zahtjev trećeg lica koje traži informaciju koju prikuplja i obrađuje tuženi tim prije jer je pitanje pristupa informacijama u posjedu javnih organa regulisano posebnim Zakonom o slobodi pristupa informacijama u FBiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 32/2001, 48/11- u daljem dijelu teksta: Zakon). Upravo je članom 1. Zakona propisano da se tim zakonom uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi: 1) utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, 2) utvrđivanja da svaka fizička ili pravna osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da priopće te informacije, 3) omogućavanja svakoj fizičkoj osobi da zatraži izmjenu i stavi primjedbe na svoje osobne informacije pod kontrolom javnog organa.

Odnos između ta dva zakona je regulisan čl. 25. Zakona na način da je stavom 2. propisano da se tim zakonom ne ograničavaju prava i obaveze fizičkih i pravnih osoba koja se odnose na pristup informacijama u skladu sa zakonima o sudskom postupku, uključujući dokazni postupak, zakonima koji se odnose na oslobađanje od dužnosti svjedočenja ili zakonima o administrativnim taksama, uključujući takse za pribavljanje izvornih dokumenata, a isključujući takse za podnošenje zahtjeva i donošenje odluke. Dakle, navedenim članom nije propisana mogućnost ograničenja

prava i obaveza fizičkih i pravnih osoba koja se odnose na pristup informacijama u skladu sa zakonima o sudskom postupku, pa i ZKP, već naprotiv, da taj zakon takva prava ne ograničava, uključujući i pravo prijavitelja i oštećenog iz čl. 231. stav 4. ZKP.

Nadalje, odredbom člana 4. propisano je da svaka fizička i pravna osoba ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti.

Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima predviđenim ovim zakonom.

Odredbom člana 5. Zakona je propisano da će tražena informacija biti utvrđena izuzetkom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja, samo ako nadležni javni organ: 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog Zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog zakona, da saopštavanje informacije nije u javnom interesu.

Odredbom člana 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe.

Odredbom člana 9. stav 1. Zakona je propisano da nadležni javni organ saopštava traženu informaciju bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6., 7. i 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir korist i štetu koje mogu proistći iz saopštavanja informacije. Stavom 2. istog člana je propisano da prilikom donošenja odluke je li saopštavanje informacije opravdano javnim interesom, nadležni organ razmatra okolnosti naročito uključujući: svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline.

Imajući u vidu naprijed citirane odredbe člana 4. 5., 8. i 9. Zakona to je u provedenom postupku bilo potrebno utvrditi da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji bio povrijeđen taj zaštićeni interes, te preovladava li potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes, te u tom cilju uzeti u obzir svaku korist i štetu koje mogu proistći iz saopštavanja informacije, vodeći računa o zakonom propisanom pravu pristupa informacije svakoj fizičkoj ili pravnoj osobi, koje se svodi na najveću moguću mjeru kao da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, što je propisano čl. 1. stav 1. Zakona, u kom pravcu i djeluje tužitelj i suštinski zasniva svoj zahtjev.

Stoga, zauzeti stav prvostepenog organa, kao ni tuženog, nije dovoljno jasan i obrazložen, jer se prema činjeničnom stanju utvrđenom u upravnom postupku ocjena postojanja javnog interesa je zasnovana na obrazloženju da je tužilačka odluka donesena iz razloga jer je iz prijave i pratećih spisa očigledno da se ne radi o krivičnom djelu, nego da se radi o građansko-pravnom odnosu koji se rješava u nekom drugom postupku, a da je tužilačka odluka kontrolisana od organa koji su nadležni za to, zbog čega prvostepeni organ zaključuje, a drugostepeni organ

prihvata razloge prvostepenog organa da u konkretnom slučaju dostavljanje naredbe o neprovođenju istrage nije u javnom interesu i da bi dostavljanjem naredbe bio nepotrebno narušen ugled osoba koje nisu pravosnažno osuđene što bi moglo ostaviti trajnu stigmatizaciju prijavljenih, uz opasnost da im se da status osumnjičenih čime bi bio povrijeđen princip pretpostavke nevinosti iz čl. 6. Evropske konvencije o temeljnim ljudskim pravima i sloboda. Ovako tumačenje javnog interesa od strane javnog organa, konkretno tuženog, bi značilo da se tužitelju ne mogu dati ni informacije iz tačke II Rješenja od 18.8.2025.godine kojim je stvoren prostor da se, kako to tuženi tvrdi, naruši ugled osoba koje nisu pravosnažno osuđene i da status osumnjičenih uz povredu čl. 6. Konvencije, slijedom čega ovako obrazložen javni interes ne zadovoljava traženi stepen ocjene javnog interesa i njegovog obrazloženja.

Tužitelj osnovano ukazuje i na pogrešnu primjenu čl. 3. stav 1. Zakona koji propisuje šta se smatra informacijom propisujući da je to svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Iz naprijed citiranog člana proizilazi da se informacija u smislu navedenog Zakona ne smatra samo prenesena informacija u smislu da se podnositelju odgovori na način da se izloži stanje spisa ili tok postupka i njegov konačan ishod, već se informacijom smatra i svaki materijal kojim se prenose činjenice, uključujući i kopiju, bez obzira na oblik iz čega se izvodi zaključak da informacija može biti i odluka koju je javni organ donio.

Obzirom na prednje norme, konkretno član 4. Zakona koji pripisuje pravo na informaciju, te čl. 3. stav 1. koji propisuje da se informacijom smatra i svaka kopija ili njen dio, zaključak tuženog da tužitelj kroz zahtjev za dostavu informacije nastoji kontrolisati zakonitost rada tuženog, koja kontrola je izvršena u skladu sa odredbama ZKP, kroz prigovore i odluke nadležnih organa, pa i Federalnog tužitelja, ne može biti razlog za odbijanje zahtjeva za dostavu kopije naredbe o neprovođenju istrage. Takvim rezonovanjem svaki zahtjev bi bio neosnovan, neovisno od činjenice da li je podnesen u toku postupka, pa i žalbenog, ili nakon pravosnažnog okončanja postupka. Tuženi zanemaruje činjenicu da se Zakonom o pristupu informacijama uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi, između ostalog, utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, slijedom čega tužitelj ima pravo pristupa informacijama sa ciljem veće odgovornosti i transparentnosti javnih organa, što tuženi jeste, jer te informacije, u smislu ovog Zakona, predstavljaju javno dobro, zbog čega je i zagarantovan javni pristup, pa i izvjestan vid kontrole koja ne može biti uskraćena pozivanjem na drugi vid kontrole zakonitosti i pravilnosti rada i odluka, prvenstveno kroz pravne lijekove, propisane zakonima po kojim javni organ postupa.

Imajući u vidu navode tužitelja iz tužbe, kao i navode iz žalbe i stanje spisa dostavljenog ovome sud zaključuje se da je ovakvo rješenje tuženog organa nepravilno i nezakonito te doneseno na štetu tužitelja i suprotno odredbi člana 242. stav 2. ZUP, na koju zakonsku odredbu pravilno tužitelj ukazuje u svojoj tužbi, budući da obrazloženje osporenog rešenja ne sadrži navode istaknute u prigovoru tužitelja, koje je tuženi organ bio dužan da cijeni u skladu sa navedenom zakonskom odredbom.

Odredbom iz člana 207. stav 2. ZUP, propisano je da obrazloženje rješenja, između ostalog, sadrži razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje koje je dato u dispozitivu i pravne propise na temelju kojih je riješena upravna stvar, a odredbom člana 242. stav 2. istog Zakona, propisano je da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti svi navodi žalbe, a ako je prvostepeni organ u obrazloženju svog rješenja pravilno ocijenio navode koji se u žalbi iznose, drugostepeni organ se može u svom rješenju samo pozvati na razloge iznesene u prvostupenom rješenju.

Obrazloženje rješenja kako to propisuje stav 2. člana 207. ZUP postupku treba da sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u izreci i pravne propise na temelju kojih je riješena upravna stvar.

Iz navedene zakonske odredbe jasno proizlazi da je tuženi organ, kao drugostepeni organ u ovom upravnom postupku bio dužan postupati u skladu sa istom zakonskom odredbom, te u obrazloženju rješenja ponuditi valjanje razloge o svim navodima tužitelja iz njegovog prigovora, međutim iz obrazloženja osporenog rješenja ne proizlazi da je tuženi organ postupao u skladu sa navedenom zakonskom odredbom, te je propustio da ponudi valjane razloge o navodima iz prigovora uključujući i prigovor o pogrešnoj primjeni čl. 6. stav 3. Zakona kojim je propisano da nadležni javni organ može utvrditi izuzetak u slučajevima kada se saopćavanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete za legitimne ciljeve Federacije, među kojim je i sprečavanje kriminala i otkrivanje kriminala, koji nije bio obrazložen ni rješenjem od 18.8.2025.godine u smislu zbog čega bi dostavljanje naredbe o neprovođenju istrage sprečilo kriminal ili otežalo otkrivanje kriminala, tim prije jer tuženi u obrazloženju svojih odluka navodi da je predmetna odluka prošla kontrolu kako Ureda Glavnog tužitelja, tako i Federalnog tužilaštva F BiH gdje je u osnovi zaključeno da je ista zakonita i ispravna, posebno iz razloga jer je utvrđeno da se radi o građansko-pravnom odnosu koji je regulisan u nekom drugom postupku.

Postupajući na ovakav način tuženi organ i prvostepeni organ su donijeli nepravilna i nezakonita rješenja/odluke na štetu tužitelja uz povredu i suprotno postupanje odredbi člana 242. stav 2. ZUP, radi čega je osporene odluke valjalo poništiti i predmet vratiti prvostupenom organu na ponovni postupak.

Kako tužitelj navodima iz svoje tužbe sudu pravilno ukazuje na nepravilnost i nezakonitost osporenog akta tuženog organa i prvostepenog organa u pogledu povrede člana 242. stav 2. i 207. Zakona o upravnom postupku, to je sud predmetnu tužbu uvažio i u svemu odlučio kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora ovaj sud je odbacio kao preuranjen. Naime, kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, sukladno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se

ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku).

U ponovnom postupku prvostepeni organ će vodeći računa o iznesenim razlozima ove presude, te obveznosti iste presude (član 57 - 59. Zakona o upravnim sporovima), otkloniti utvrđene nepravilnosti, tako što će donijeti novo rješenje kojim se odlučiti o zahtjevu tužitelja, sačinjeno na način propisan čl. 207. stav 2. ZUP i odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama.

POUKA:

Protiv ove presude žalba nije dopuštena.
(čl. 40. Zakona o upravnim sporovima)

Zapisničar

Lidija Kolak, vr.

